

pestIDEÁK

II. évfolyam 1. szám (2024. november)

Deák Téri Evangélikus Gimnázium

„Bízatok, mert legyőztem a világot!”

Jn 16,33

Tartalom

Szerkesztette:

Czirók Orsolya (10.b)

Skrlyk Hanna (10.a)

Éhmann Anna (11.a)

Tóth Zsófia (10.b)

Fürjes Borbála (8. o.)

Tördelő-szerkesztő:

Hausenblasz Gréta (12.a)

Cselovszky Katinka

Hős Boróka (8. o.)

A szerkesztőség munkáját segítették:

Kiss Levente (12.a)

Őze Katalin, Tóth Katalin

Letenyei Zsombor (10.b)

Tartalomjegyzék

Előszó.....	2
Tudomány: Gombakutatás.....	3
ÍróDEÁK.....	6
Színház az egész világ: Tartuffe az Örkényben.....	15
Zenei ajánlók.....	18
„Várhegyutca”.....	22
Szélrózsa	25
Interjú Szabó-Feltóthy Eszterrel.....	29
Interjú Sólyom Anikó tanárnővel.....	34
Kéktúrázni jó!.....	38
A népmese napja.....	41
Gólyahír.....	42
A 12. évfolyam kirándulása.....	54
Visszapillantó.....	56

Kedves Olvasók, Diákok és Tanárok!

Íme, itt a várva várt **pestIDEÁK** első száma ebben a tanévben. Sok idő telt el a legutóbbi óta, nem csak egy nyár, de egy őszi szünet is mögöttünk van! Mi, a szerkesztőségben azonban nem henyéltünk. Igyekeztük szépíteni, újítani, még inkább újság alakú újsággá formálni lapunkat. A csapatunk is bővült, lelkes diákokkal és szakemberekkel egyaránt. Külön köszönet Cselovszky Katinkának – aki nélkül az újságunk nem nézne ki ilyen jól – és Mátyássy Balázs tanár úrnak is a hasznos tanácsokért.

Mint ahogyan eddig is, célkitűzésünk most is a DEG-es lét velejének megragadása. Őszi lapszámunkban találhattok interjút híres, régen az iskolánkban tanuló sportolóval, valamint egy mindenki által ismert tanárunkkal is, inspirációt adunk zenehallgatáshoz, ajánlóinkkal a színházi előadások közötti véghetetlen keresgélést is megkönnyítjük; különböző témákban találkozhattok osztálytársaitok véleményével, természetesen az irodalomkedvelők is csemegézhetnek, és persze újra átélhettek az eddigi felejthetetlen iskolai eseményeket. Feltett szándékunk, hogy minden olvasó megtalálja lapunkban azt a témát, ami érdekli őt.

Mivel az iskolaújság a DEG-eseké, szívesen veszünk bármilyen véleményt a lapszámmal kapcsolatban, valamint továbbra is várunk írásokat, hiszen ebben az évben még két – egy téli és egy tavaszi – pestIDEÁK fog megjelenni. Aki pedig ki akarja próbálni, hogy milyen is egy iskolaújságot összeállítani, azt szívesen várjuk a szerkesztőségben.

Szeretnénk hirdetni egy szavazást, melynek célja, hogy állandó mottót találjunk újságunknak egy igazságszóló formájában. Erről később szolgálunk bővebb információval.

Addig is kellemes és örömteli olvasást kívánunk!

A szerkesztőség

Gombakutatás

Szeged. Mindenkinnek más-más kép jelenik meg a fejében, amikor meghalljuk a napfény városának nevét. Egyeseknek otthont, másoknak kitűnő nyaralóhelyet, számomra a kutatói élet magyarországi fővárosát jelenti. Szeged magas színvonalú kutatásoknak ad otthont, kiváló tudósok dolgoznak nap mint nap bizonyos életjelenségek megértéséért, gyógyszerek kifejlesztéséért. Valószínűleg mindnyájan ismerjük Szent-Györgyi Albert nevét, aki 1937-ben kapott Nobel-díjat többek között a C-vitaminnal végzett kutatómunkájáért. Ő is Szegeden végezte kutatásai jelentős részét. Többek között ezért is vagyok büszke, hogy idén nyáron eltölthettem egy hetet a Nemzeti Tudósképző Akadémia szervezésében megvalósuló Ifjú Kutatók Nyári Táborában Szegeden.

A táborban kulturális programokon, tematikus beszélgetéseken vehettem részt, de a legfontosabb, hogy egy héten keresztül segíthettem egy kutatócsoport munkáját. A laborgyakorlatom helyszíne a SZTE TTIK Mikrobiológiai Tanszék volt, ahol a csoportom a gombakórokozók/humánpatogén candidafajok virulenciájának és patogenitásának molekuláris vizsgálatával foglalkozott. Ez tulajdonképpen annyit jelent, hogy szeretnék megérteni, miért fertőz egy gomba, milyen mechanizmusok történnek egy fertőzéskor, valamint a gombafertőzések hogyan hatnak más fertőzések kialakulására.

Választ keresnek arra a kérdésre is, hogy elérhető-e immunitás ezekkel a fertőzésekkel szemben. Prof. Dr. Gácsér Attila intézetvezető heti rendszerességgel egyeztet Karikó Katalinnal, ugyanis szeretnének a fertőző gombák okozta gyulladások kezelésekor mRNS-technológiát alkalmazni.

Felmerülhet a kérdés, miért is fontos a gombákkal ilyen sokat foglalkozni. Erre egyszerű a válasz, jelenleg nincsen kiemelkedően hatékony védekezési módszer gombafertőzésekkel szemben, ezért elengedhetetlen megismerni működésüket. Szerencsére egy gomba életben maradásának voltak limitáló tényezői, ilyen például a hőmérséklet. Ahhoz, hogy egy gomba embert tudjon fertőzni, 37 Celsius-fokon életképesnek kell lennie. Napjainkban körülbelül 200 fertőző gombát ismernek, azonban ez a szám veszélyesen nőhet. A globális felmelegedés hatására a gombák alkalmazkodhatnak a magasabb hőmérséklethez, így egyre több gomba lehet képes 37 Celsius-fokon is életben maradni, ezáltal fertőzni. Emiatt is fontos mihamarabb kifejleszteni egy hatékony védekezési módszert.

A kutatócsoporttal eltöltött hét alatt Dr. Tóth Renáta volt a mentorem, ő irányította a kísérletet, amelyet végeztem. Azt vizsgáltuk, hogy gombasejtek jelenlétében és hiányában milyen a sebzáródás hatékonysága. Hogy ez pontosan mit takar, mindjárt kiderül. Először elő kellett készíteni a fertőzésre egy egészséges és egy tumoros sejtvonalat, olyan sejtpopulációt, amely hosszú ideig fenntartható, miközben megtartja sajátos jellemzőit és funkcióit. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy a sejteket életben kellett tartani, tápoldatot kellett cserélni körülöttük, be kellett állítani a koncentrációjukat. Majd kis edényekbe, úgynevezett well plate-ekbe kellett kiosztani a sejteket, azonban az edények egyes részeit szilikon insert (tulajdonképpen egy szilikon darabka) takarta, így oda a sejtek nem tudtak letapadni. Ezt nevezik sebzésnek, ugyanis mikroszkóp alatt az insert helyén nincsenek sejtek, tehát úgy néz ki, mint egy seb. Ennek a sávnak a szűkülése a sebzáródás. Végül a well-ekben lévő egészséges vagy tumoros sejteket megfelelő számú gombasejtekkel fertőztük,

majd a fertőzés kialakulása után eltávolítottuk az insertet. Ez azt eredményezi, hogy a sebet, a sejtektől mentes sávot az emberi sejtek bezárják. Ennek gyorsaságát, mechanizmusát kamerával lehet vizsgálni, így meg lehet állapítani a sebzáródás hatékonyságát. A kutatócsoport ezen kísérlet segítségével megfigyelte, hogy ha egy tumoros sejtet egy bizonyos gomba fertőz, akkor a tumoros sejtek leszakadozva, kevésbé csoportosan zárják be a sebet (a teljesen egészséges sejtek jellemzően csoportosan, a nem fertőzött tumoros sejtek is inkább csoportosan zárnak). Ebből arra lehet következtetni, hogy ha egy rákos embert ez a bizonyos gombafaj megfertőz, akkor nagyobb lehet az áttétek esélye, mivel több rákos sejt szakadozhat le.

A kutatócsoport rengeteg, ehhez hasonló, fontos kísérletet végez. Szerencsére az idő előrehaladtával egyre közelebb és közelebb kerülnek a gombafertőzések mechanizmusának megértéséhez.

Remélem, követhető betekintést adtam, hogyan is néz ki egy kutatócsoport által kigondolt és elvégzett kísérlet. Akit mélyebben érdekel a téma, hogy milyen kutatások zajlanak még a tanszéken, milyen benyomásaim voltak, az nyugodtan keressen meg, szívesen válaszolok minden kérdésre. Végül egy Szent-Györgyi-idézzel zárom a cikkem, ami mélyebb gondolatokat ébreszthet bennünk a mai, önpusztító emberiséggel kapcsolatban:

„Századokon át az volt az emberek fő gondja, milyen lesz az élet a halál után. Úgy látszik, ma először arra kell válaszokat keresnünk, milyen lesz az élet a halál előtt.”

Németh Domonkos 12.b

Az esettanulmány

Este nyolckor érkeztem meg az auditoriumba, hogy meghallgassam a neves professzor előadását egy esettanulmányról. A konferencia első napja volt, és mivel előző éjjel háromszáz kilométert kellett vezetnem a helyszínig, úgy döntöttem, kihagyom a délelőtti nyitóelőadásokat, és inkább kipihenem magam a szűkös hotelszobámban. Amikor tehát este nyolckor beléptem az előadóterembe, rögvest szembetaláltam magam a professzorral, majdhogynem beleütköztem. Lefelé fordított tenyérrel nyújtotta felém a kezét, paroláztunk, így üdvözlöttük egymást.

– Amint tudja, mai előadásomban egy kaszkadometadámos beteg esetét mutatom be. Ön miként viszonyul a metadoxanokológiához?

Mivel fogalmam sem volt, miről beszél, így feleltem:

– A magam részéről elutasítom a metadoxanokológusok tévtanait.

A professzort ennek hallatára mintegy mániás epizód fogta el, valószínűleg ujjongásba kezdett, elmém nagyszerűségét méltatta, majd felállított egy öregembert az első sorban, és a helyére ültetett. Vagy kétszázán voltunk a teremben, a hallgatóság jelentős része állva kényszerült élvezni a tudomány e nagyszerű estélyét. Rég divatjamúlt, kerek szemüvegek, ronda bársonyzakók, foltozott öltönytadrágok és rosszul megkötött nyakkendők meredtek rám, amikor hátrafordultam, hogy körülnézzek. Mellettem két öregúr társalgott, selypítő beszédükből mindössze két szót tudtam kivenni: „kratolamakrinalizmus” és „niszpergaláció”. Egyetemi éveim és kutatómunkám alatt soha nem találkoztam e kifejezésekkel, így elfogott a félelem, mintha lemaradtam volna valami fontosról. Közben azzal a gondolattal vigasztaltam magam, hátha mindezen szavak pusztán részei a tolvajnyelvnek, amelyet ezen az általam először meglátogatott konferencián beszélnek évről évre. A professzor megtartotta előadását.

Néhány névelő és kötőszó kivételével nem sokra emlékezem, hanem azért csak idézem a jegyzeteim alapján rekonstruált beszéd egyes mondatait: „A páciens sürgősséggel szállították be, habár nem volt kritikus állapotban... Kaszarnamikus vizsgálatokat végeztünk rajta, de nem találtunk a nakrizvitációs metadomurokat... Barbiturátokkal kezeltük, de tarzirovizációs sokkot kapott... Ebből az önök számára is nyilvánvaló a kezelés hagfizamolikációs volta, melynek két fő aspektusa a rak-tamarunktúria és a lutarinaminotámmal való gyógyszerezés... A páciens minden szempontból a rokmarzubarikus pitamanokratuzizmus tüneteit mutatta... Öt nap után a harlokicatámos kezelés és a jótékony trazomilukikum-terápia hatására fokozatosan kezdte/kezdte visszanyerni értelmi képességeit...”

Ekkor következtek a kérdések. Ezek még sokkal érthetlenebb kifejezéseket tartalmaztak, azonban a professzor szeme mindegyik után felcsillant, és részletesnek tűnő, mégis rövid válaszokat adott. Megfogalmaztam magamban én is egy kérdést, szavakkal, amelyeket kitaláltam, régen hallott tövekből összegyúrtam, és nyelvtanilag helyesen elrendeztem őket.

– Professzor Úr! Számomra kratogenetikai problémákat vet fel ez az eset. Nem tartja ön lehetségesnek, hogy a páciens felépülésében a jardimukuláris urdumkilanáció játszott döntő szerepet, míg a harlokicatámos gyógyszerezés éppen lassította a jobbulást? Mindezt pusztán a tekilucivitarizmusban szerzett szerény műveltségemre alapozom, ezért kérem, legyen elnéző velem válaszáda során – mondtam, sőt, szorongásom miatt talán üvöltöttem. A terem csöndes maradt, a professzor hármat kortyolt a vizéből, majd sápadtan rám nézett. Éreztem, hogy megfagyott a levegő, én pedig lejárattam magam, gondoltam abban a pillanatban: a szakmai közösség sosem fogad már be, bárcsak fel se tettem volna a nyilvánvalóan értelmetlen kérdést, bárcsak meg se születtem volna! Ettől a

kétségbeeséstől felbátorodva és mivel nem maradt vesztenivalóm, még hozzátettem: – Ön csak nem kiegyezett a metadoxanokológusokkal?

Meglepetésemre a teremben még nagyobb hangzavar támadt, mint amilyen az előadás előtti szünetben volt. A mellettem ülő két öregúr habzó szájjal ordította arcomba az értelmetlenebbnél értelmetlenebb szavakat, és ruhámat rángatták. Mások megtapsolták felvetésemet, az én pártomra állottak, lejöttek hozzám kezét fogni, elkérték névjegyemet, egyikük mintegy sírva nyakamba borult, mondván: „Egész végig arra vártam, hogy mindezt kimondja valaki, mert én gyáva voltam szót emelni az igazságért!”

Nem egészen három percig tartott a zsvaj, ugyanis egy váratlan pillanatban a professzor a falhoz csapta laptopját, és elvörösödött fejével, artikulálatlanul üvöltözni kezdett. Könny és nyál repült szájából felém az első sorba. Mindenki más elhallgatott, csak a professzor rémisztően vadállati örvénye szállt a levegőben.

Az egyik újdonsült pártfogóm, aki a professzor rokona és egyben nemezise volt, és akinek a konferencián megadtam elérhetőségemet, a napokban felhívott. Tőle tudom, hogy miután a professzort a mentős fiúk elszállították, rokmarzubarikus pitamanokratuzizmust állapítottak meg nála, és azóta is harlokiatámmal és trazomilukikumokkal kezelik.

Kiss Levente 12.a

Éjficam

kiléptem az utcára és
 megfogtam az éjszaka
 törött lábát, de
 már befáslizta valaki
 előttem járó, erős,
 dupla kötéssel, ahogy
 az alapszintű elsősegély
 tanfolyamokon
 megtanítják még
 annak is, aki
 nem akar másokon
 segíteni, csak
 furikázni egy robogó,
 hangtalan, puffogó,
 álomszürke, kobaltkék
 és okkersárga kis kocsival
 így hát megragadtam
 az éjszakát és
 eltörtem a begyógyult
 lábát, hagytam, hadd

szipogja ki reszketeg
 fájdalmát a város
 zajába.
 bedugott füllel
 kezdtem zúgni
 strukturált
 hazugságaimat, majd
 táncra perdültem a
 levegőben úszó
 formátlan
 történetekkel
 félbeszakadt
 mondattöredékek
 fogtak kézen
 ritmust kopogni a
 beszakadt
 világdeszkákon
 elragadott minket
 valami lázas sodrás
 végigfurikázva a

belvárost
macskakőről
macskakőre robogó,
hangtalan, puffogó,
álomszürke, kobaltekék

és okkersárga kis
kocsijainkon
az éjszaka meg tovább
kötözgette összeforrt csontjait

Éhmann Anna 11.a

É

Fogyok el. Húz befelé a matrac,
s hopp már el is tűnhettem volna.
Testem csonkul, ahogy árnyékom körbefolyja,
s nincs menekvés, ez már itt talán a vég.
Ágyam alatt kuporog a rém,
s kezei közt egy üvegcse vér.
Zsugorodik a test, bővül a tér.
Csak mi vagyunk ketten, s mindkettőnk fél.

Hajnal

Alaktalanná formálódik az éj, s a vérző napkorong a hegy mögé bújik.
Így takarod el te is arcod két kezeddél, és ott bent valami ég, valami fáj a felhők mögött. De nem beszélsz. Se sokat, se keveset. Csak írsz, újra.
Tested tehetetlenül fekszik valahol a villamossínek mentén, s nézzük-nézzük a csillagokat.

– Nézd ott a Göncölszekér! – kiáltom.

– De nézd! Ott a Sarkcsillagon túl, ott a fényes messzeségben, ott van!
Ott a Menny! – mondom.

– A Menny?

– Talán csak szemem káprázott, s nincs is ott semmiféle megmenekvés –
feleli a részeg test, s feje oldalra billen. Először csak a sínek remegnek
meg, majd halk villamoscerempelés hallatszik. Remeg a sín, remeg a
kezem, legördül egy könnycsepp, majd a néma hallgatás marad egyedül
az éjben.

Péntek

Szereted a péntek estéket, hiszen ilyenkor részeg a rakpart, részeg a híd korlátja is. Részeg esőben táncolunk, s mégis-mégis egyszer kijózanodunk.

De előtte még lebegünk egy keveset. Nem esünk, nem repülünk, még csak nem is zuhanunk. Lebegünk a víz felszínén, s körülöttünk csillogva járnak táncot az apró fényfotonok. Tükröződnek szemeidben a csillagok, s ha belenézek, már nem szédülök.

Mondd!

Most úgy elmennék innen. Csak el, valahová. Utazni, utazni egész addig, hogy meglássam hová bukik le éjjelenként a napkorong. Csak egy kicsit csendben feküdni a fák alatt, miközben az arany napsugarak cirógtatják arcunk. És csendben lenni, nem magyarázkodni, nem beszélni feleslegesen. Meg úgy önmagában is. Az embereknek hallgatni is meg kellene tanulniuk, nemcsak beszélni. Hallgatásba ölelkezni, és hagyni, hogy csendje beterítsen. De nehogy azt hidd, az a hallgatás kell nekem, hogy te hallgatsz, amíg én beszélek, majd fordítva. Nem, valami egész másról magyarázok épp. Arról, amikor egymás mellett ülünk és hallgatunk. Mint mikor egyedül van az ember. Ha tudok veled magamban lenni és hallgatni, majd csak akkor mondd, hogy barátok vagyunk. Barát. Barát vagy te igazán velem? Vagy csak szavaimmal, nevetésemme? Barát vagy-e, ha hallgatni kell és nem nevetni, nem beszélni. Tudsz-e egyáltalán hallgatni? Te, aki mindig beszélsz. A hallgatásban nem tudsz miről hazudni. Akkor magad maradsz, nem lehetsz más, csak saját lelked teste csupán. Mondd, tudsz-e hallgatni?

Tudat

ajtófélfának dőlve csendesen figyellek
 ahogy dolgaid összehajtod
 Csomagolsz pakolsz
 Tudom h tudod

Meztelen hátadra csókot hint a képzelet
 Középre,
 halványat, félig nyíló ajakkal
 Remeg a lélek, csattanás
 Ágyon ülve fölém hajolsz, nevetek
 Arcod a hajamban, szökén siklik az éj karjaidban
 Hullám hullámba ömlik, ahogy a két kék egymásba kavarodik, két tekintet
 Két lélek magány ezeregy tükre
 Azt mondom én igazán szerelmes voltam
 Azt mondod tudod
 Fent sírnak sírnak a csillagok

Hajlataid a dombokból nevetnek rám
 Ott a kulcscsontod íve, ott vállad medre
 Hátad feszült tükör, homlokod márvány
 Szemed kékje az ég, benne örvény én vagyok
 Nézel s már nem fáj , megnyugszom ha simítasz
 Mellem bújsz, ölelsz, kapaszkodsz
 Hiányzom neked tudom

Szeretném tudni, hogy mikor

Hiányod isten alakú úr,
 megtelni s betelni képtelen
 Tudom hogy tudod

24

Fáradt a szívem öreg, beteg, üres
Fáj az űr mely kavarg benne
Sima tükrébe szikla szakadt
Tetejére torlódik örvényes alja
Szemöldököd íve minden hullám
De mire látnálak alján
Összeesik a kép s némán zuhansz
S elnyel az emlékezés óceánja.

Tengerként zúgysz bennem
Melleim alatt szüntelen
Szaggat a lélegzet szakad a gát
Üres, hideg volt az ágy
Az örvény beszív kiárad

Már nincs bennem semmi belőlem
Csak az h mennyire szeretlek

TARTUFFE AZ ÖRKÉNYBEN

Molière francia drámaíró talán leghíresebb alkotása (olyannyira, hogy kötelező olvasmány) a Tartuffe.

Orgont, a jómódú hivatalnokot behálózza álszentségével a senkiházi Tartuffe. A ház urának a bizalmába férkőzik, aki még a lányát Marianne-t is hozzá akarja adni, sőt mi több, egész vagyonát ráíratja, együtt legféléttetben őrzött titkával, s mindebben még a családja sem tudja megakadályozni. Elvakultságában elüzi saját fiát, sőt azt, hogy Tartuffe mindeközben szemet vetett feleségére, Elmirára, csak akkor hiszi el, amikor a bizonyítékot saját szemével látja. Ekkor azonban már késő lenne rendbe hozni a dolgokat, hacsak a király váratlan és bölcs ítélete nem mentené meg a helyzetet. De mégis hogyan lehet napjainkba áttemelni ezt a majd négyszáz éves darabot?

Molière vígjátékai sohasem voltak mentesek a burkolt aktuálpolitikától, elvitathatatlan humorát többek között valóságos embertípusok és élethelyzetek bemutatásából és kifigurázásából nyeri. Az Örkény Színházban előadott Tartuffe-nél sincs ez másképpen, főleg Parti Nagy Lajos fordításában, aki nagy tehetséggel teszi a szöveget humorossá, emberközelivé és legfőképpen adekváttá. A szabadon kezelt eredeti szöveg modern szóhasználattal szólal meg a színészek szájából. A hozzátoldott vulgáris kifejezések csak fokozzák a darab eleve erőteljes komikumát. Szomorú-felemelő, hogy a barokk kor egy tipikus problémát kifigurázó alkotása a 21. században is éppen olyan aktuális, a magyarul káromkodó

Tartuffe jelenkori társadalmunknak is jellegzetes alakja. A rendező, Bagossy László jó érzéssel helyezte át a darabot napjainkba, ami így egyetlen kórteremfehér, ledfényes, hipermodern szobában játszódik, ahol az egyetlen (hamis) melegséget a plazmatévéen megjelenő kandallótűz lobogása adja. Tökéletesen beleillik ebbe a közegbe a tetőtől talpig szűrkebe bújtatott Orgon (Znamenák István), akit egyszerűen azonosíthatunk a modern világ újjgazdag pénzembereivel. Mariane (Kókai Tünde) egy szeszélyes tinédzser, aki a kanapén ülve somolyog chatüzenetei felett, szívügyeiben pedig az amerikai szitkomok szeretett nagynénijeit idéző komorna, Dorine (Kerekes Éva) nyújt neki segítséget. Bár Dorine a szorgalmasságát tekintve nem a házvezetőnők mintaképe, portörítés helyett szívesebben bök oda egy-két frappáns, szarkasztikus megjegyzést az önnön problémáikat megoldani képtelen háziaknak. A társaság része még Orgon anyja, a falusi öregasszonyokat idéző Pernelle asszony (Csoma Judit), Orgon fia, a heves, meggondolatlan Damis (Dóra Béla), Mariane bőrdzseki lovagja, Valér (Patkós Márton) és a ház hideg szépségű, komoly úrnője, Elmira (Pálya Pompónia).

Ebbe a környezetbe tolakszik be Tartuffe (Nagy Zsolt), aki a sok problémázó családtaggal szemben szelídséget és bűnbánatot hirdet. Ez okozhatja azt is, hogy Orgon nem veszi észre a védenca szavai és tettei közt rejlő nyilvánvaló ellentmondást, és nem hisz családtagjainak, akikhez láthatóan nem fűzi mélyebb érzelmi kötelék. Rajta kívül azonban mindenki tisztában van Tartuffe álnokságával, s ahogy haladnak az események, úgy válik egyre félelmetesebbé a pszichológia eszközeivel taktikázó álszent befolyása a jólelkű, elvakult ember felett. Az idegőrlő igazságtalanság hatására a családtagok indulatai is hamar eszkalálódnak. Az egyetlen értelmes embernek Cléante (Csuja Imre), Elmira nagybátyja tűnik, aki azonban igen hamar megkapja a „szabadgondolkodó” bélyeget, és volta-képpen senki sem hallgat rá. Az egyetlen változás az eredetihez képest a darab legvége, ahol a királyi intervenció nem hoz megnyugvást, hőseink

pedig szinte egy „csöbörből vödörbe” szituációba kerülnek... de inkább nem lövöm le a poént. Szó szerint.

A színdarabot nézve rádöbbenhetünk, hogy a mai politikai rendszereknek is ugyanaz a rákfenéje, mint régen, s a jóhiszemű emberek újra és újra ugyanazoknak a trükköknek esnek áldozatul. Éppúgy ráismerünk a szereplőkre, mint ahogyan Versailles-ban az első bemutatón is ráismerhetett a közönség – mi sem igazolja ezt jobban, hogy akkor be is tiltották a darabot.

Mindenkinek ajánljuk ezt a darabot, aki szeretne két és fél órán keresztül nevetni, rácsodálkozni a világra, meg egy keveset pirulni. Hiszen nincs is jobb, mint egy kis szórakozással vegyíteni elménk pallérozását.

Éhmann Anna 11.a

Tóth Zsófia 10.b

ZENEI AJÁNLÓK

Blahalouisiana: Sötét villám (album)

A Sötét villám a Blahalouisiana legújabb albuma, amely áprilisban jelent meg. A régi, megszokott „blahás” stílus mellett újabb, néhol lendületesebb, rockosabb elemek is a dalok részei lettek, amelyek a koncerteket az előzőektől talán még sokkal élvezhetőbbé tették az idei szezonban nemcsak a banda, de a közönség számára is.

A lemezen szereplő dalok sokféle témát érintenek. Van szó többek között szerelemről, háborúról, klímaváltozásról, Budapestről, de még önbizalomhiányról és szorongásról is.

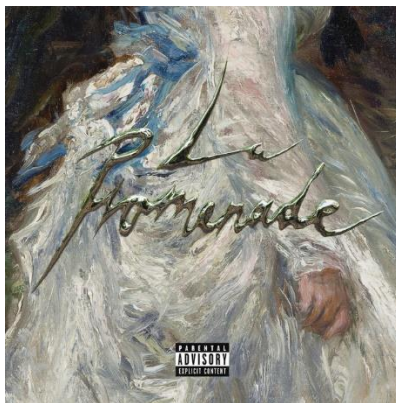
Az én személyes kedvencem talán a lemezzáró dal, az Egy popzenész nyara. Szerintem tökéletesen átadja azt az érzést, amikor egy csodálatos időszak véget ér és visszatekintünk rá. Fülbemászó dallamával és rímeivel minden alkalommal magával ragad. Egyetlen hibája az, hogy túl rövid. Mindenkinek ajánlani tudom, aki szereti az indie/pop műfajt, és nem fél attól, hogy a blahás stílus teljesen beszippantja.

Kolozsi Kitti 12.a

Co Lee: La Promenade (album)

2024 szeptemberében jelent meg Co Lee legújabb nagylemeze, aminek La Promenade (A séta) a címe. Az album mindössze 15 dalból áll, fő témája a felnőtté válás és a lélek felnőtt kori kialakulása és változása.

Épp ezért a dalok hangulata is változó, összességében mindegyik dal szövege egy kicsit szomorú, viszont a dallam és a beat egy abszolút pörgős és energikus vibe felé vezeti őket. Nekem nagyon tetszettek a dalszövegek: sok érzelmot fejeznek ki, amelyeket egyszerű szavakkal nem feltétlenül tudunk megfogalmazni, így viszont teljesen érthetőek és átérzhetőek. A dallam és a szöveg között elég erős kontraszt van, hiszen a dallam nem követi a szöveg melankolikusságát, hanem szinte kiszínezi a dalt, ezzel újabb és újabb jelentést és mondanivalót adva (bár ez a is ellentmondásosság Co Lee más lemezein is észrevehető).

Mindenkinek ajánlom ezt az albumot, hiszen minden dal más és más érzéseket, gondolatokat boncolgat, és mivel a dalok vibe-ja igen változatos, mindenki talál olyat, amelyikkel tud azonosulni, vagy amiben magára ismer a sorok között. Az album feldolgozásában Blaize ismét közreműködött, de mellette még számos más előadót is meghívtak: Beton.Hofi, Indigo, Aminon és mások. Ezzel méérdekesebbé tették az albumot, illetve így nemcsak a szövegek állnak össze dalonként a lemezen belül, hanem a dalokban is rengeteg rétegből épül fel a dallam. Személyes kedvenceim: UKG-tea, Agapé, Citadella.

Czirók Orsi 10.a

Szaffi

A Szaffit még tavaly hallottam egy koncerten, ahol előzenekarként léptek fel. Amikor Erdélyi Zsófi elkezdett énekelni, kirázott a hideg. Ő a szövegíró és a zenekar központja. 2019 óta adja elő a dalait. A zenekar többi tagja nem állandó, ezért sokszor önmagát kíséri gitárral. Sajnos nincs sok számuk még, de a Koszorú fent van a Spotifyon. Az egész dal nagyon nyugis, egyszerű a dallam, és a szöveg egy része egy népdalból származik. Az énekes fontosnak tartja szövegeinek a lelki részét, és mélyen meg tudja érinteni a hallgatóságot. A kíséret csak gitár, és szintén nem túl bonyolult (könnyen le lehet kísérni). Nemsokára kijön az első albumuk, amiben nyolc szám szerepel majd. Szerintem érdemes behallgatni, ha valami szép melankolikus dalt szeretnétek hallgatni.

Sipos Hanga 12.b

Wintersun: Time II. (album)

A Wintersun egy finn szimfonikus formáció, amelynek az agya a melodikus metál világában rendkívül jártas Jari Mäenpää, aki korábban az Ensiferum tagjaként vált ismertté.

A frissen megjelent Time II. album a 18 évvel ezelőtti Time I.-hez hasonlóan film jellegű hangzásvilággal és felépítéssel rendelkezik. A felvételen található számok fele instrumentális hangulatfestés, ami gyakran klasszikus szimfonikus vagy orientális hangszervilággal van megteremtve. Ezek gyakran felépítik az utánuk következő hagyományosabb dallamos metáldalokat, amelyek szintén meg vannak tűzdelve ilyen elemekkel.

A keményebb számok is fülbemászó dallamokkal és tiszta énekkel, de tempós dobokkal és gitárokkal teremtenek atmoszférát. Érdeemes egyszerre meghallgatni az egész albumot az egybefüggő dalok miatt.

Ajánlom mindenkinek figyelmébe, aki szeretne bekapcsolódni a progresszív power metál világába.

Mohai Tamás 12.b

Idén megjelenő lapjainkban egy új rovattal ékeztünk! Több zenekar alakult az utóbbi években az iskola tanulóiból vagy akár csak egy-egy tanuló részvételével. Ebben az évben három bandát fogunk nektek bemutatni, hogy megismerjétek őket.

Várhegyutca

A Várhegyutca egy tíz főből álló zenekar, amely funky, reggae, balkáni, magyar népzenei, néha rap és blues alapokkal dolgozik, szokatlan és ismert hangszereket szólaltat meg. Saját dalaik mellett koncertjeiken előfordul, hogy néha egy-egy híresebb számot is a maguk képére formálnak.

Énekesük iskolánk végzős tanulója, Kozák Lili. Őt kértük, hogy meséljen egy kicsit a zenekarról. Mivel még nincs lemezük, egy-egy koncerten kóstolhattok bele a zenei világukba. Ígérem, nem fogtok csalódní, jó hangulatból és táncból nincs hiány!

Mikor alakult a zenekar? Te mikor csatlakoztál?

A zenekar 2022-ben alakult. Édesöcsém a zenekar dobosa, aki már a kezdetek óta tagja a bandának. Rajta keresztül csatlakoztam a zenekarhoz fél éve. Volt lehetőségem elmenni egy próbára, ahol a srácoknak tetszett az, amit csinálok, így bekerültem a csapatba.

Honnan ismerted őket?

Mindenki solymári vagy Solymár környéki faluban lakik. A szaxofonosunkkal és az egyik gitárosunkkal ovis társak voltunk még nagyon régen. A többieknek új voltam, részt vettem előtte is koncerteken közönségként, de akkor még nem ismertem őket.

Miért akartál belépni?

Én zenészcsaládba születtem. Kiskorom óta jelen van és nagyon fontos számomra a zene. Tíz éven keresztül csellóztam, és énekelgettem hobbi-

szinten magamnak, de tanárhoz nem jártam. Ez egy jó lehetőség a fejlődésre a visszajelzések miatt, valamint tapasztalatszerzés a jövőmre nézve.

Honnan jött a zenekar neve? Miért Várhegyutca?

Erre nagyon egyszerű válaszom van. A Várhegy utcában próbáltunk nagyon sokáig. Jelenleg inkább próbaterembe járunk, mert ott produktívabban a próbák.

Hogy áll a lemezfelvétel?

A zenekar még dolgozik a stúdiófelvételeken. A lemezfelvételt télen szeretnénk elkezdeni a meghirdetett koncertek után. De erről többet egyelőre nem árulok el.

A koncerteken milyen dalokat játszatok?

A számaink kilencvenkilenc százaléka saját, csupán egy feldolgozás van. Nem egyetlen dalszerző van nálunk, mindig van valakinek ötlete, amit meghallgatunk, és ha tetszik, közösen számot írunk belőle. Várunk mindenkit a koncertjeinken!

Hol tudunk titeket elérni a közösségi médiában?

Instagramunk: @varhegyutca, Facebook-oldal: Várhegyutca Zenekar

Zenekartagok:

ének: Rottenhoffer András szaxofon, billentyű, vokál:
Molnár Torda
ének: Kozák Lili
kobza, vokál: Bozsó Hanna fuvola, harmonika, vokál:
Lassiri Zsenna
gitár: Molnár Keve
basszusgitár: Pálinkás Milán cselló, billentyű: Szőke Vencel
gitár: Sajnovits Áron dob: Kozák Vid
percussion, manager: Németh Kristóf

Eddigi fellépések:

X. Waldorf Diák Találkozó, Kud-A.R.C. KIE, 2024. 05. 25.
2023. 08. 05. Turbina, 2024. 09. 12.
Turbina a Duckshell előzenekara-
ként, 2024. 01. 13.
Auróra (Extinction Rebellion), Magyar Zene Háza,
2024. 01. 26. 2024. 11. 22.

Következő koncert:

Duckshell x Várhegyutca, 2024. 12. 06.

Hausenblasz Gréta 12.a

2024 nyarán ismét volt Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági találkozó, ezúttal Nyíregyháza adott otthont az eseménynek.

Biztos sokan hallottatok már róla, és tudom, hogy többen részt is vettetek. Ez a Magyarországi Evangélikus Egyház legnagyobb, ifjúságot megszólító rendezvénye, s mivel 2024 az ifjúság és elköteleződés éve, ez idén különösen is hangsúlyos volt.

Én azt szeretem a Szélrózsaiban, hogy mindenki meg tudja találni azt, ami neki szól, ami közel áll a szívéhez. Rengeteg program van, és bár ezek nagy része kifejezetten az ifjúságnak szól, ez a spektrum is tág; az ovis korosztálytól kezdve az idősekig mindenkinek szólnak a programok. A hetet megalapozó lelki tartalmakon túl sportolásra, kreatívkodásra, bulizásra is van lehetőség, idén olyan nagyzenekarok léptek fel az esti koncerteken, mint a Margaret Island vagy az Aurevoir.

Minden találkozóznak van egy mottója, az ideinek 2Kor 12,9 alapján az „Elég” volt, ezt járták körül a szélrózsázók az áhítatokon, egyes programokban, és a záró istentiszteleten is – ez utóbbiban én is részt vehettem, mind a liturgiában, mind az úrvacsoraosztásban segédkeztem. Így az elmúlt két Szélrózsám után azt is elmondhatom, hogy résztvevőként és önkéntesként is hatalmas élmény a Szélrózsa: bár még alig lett vége az ideinek, már várom a következőt. A találkozókön, ez alatt a pár nap alatt mindig betekintést nyerhetünk abba, milyen sokszínű is evangélikus egyházunk. Talán a legfontosabb üzenet pedig, hogy ebben nekünk mindannyiunknak megvan a helyünk.

Korányi Luca teológushallgató

Így láttuk mi...

Mi volt a legemlékezetesebb pillanat a Szélrózsán?

Számomra az volt a legemlékezetesebb, amikor az utolsó esti áhítat, a taizei ima legeslegvégén eleredt az eső egy picit. Aztán el is állt. Ennyi volt az egész, de én ebben a pillanatban teljesen Isten jelenlétét tapasztaltam meg. *(Izsa Boglárka 10.a)*

A legemlékezetesebb pillanat nekem az Aurevoir-koncert volt. *(Szőke Gabriella 10.a)*

Katolikusként különösen jó érzés az, hogy mindenki nagyon befogadó volt. A programok is nagyon változatosak voltak, érződött, hogy hozzáértő embereket hívtak meg a szervezők. *(Adamik Hanga 11.a)*

Esti koncertek és beszélgetések. *(Fűrjes Máté 11.a)*

Fhuuu, nem is tudom, igazából sok minden volt, talán a sátorállítás, az első este az Aurevoir, a Blahalouisiana-koncert mindenképp (azóta az egyik legnagyobb kedvenc lett), és amikor az international tentben vacsit csináltunk a svédeknek, az egy jó kis bonding program volt, meg az is, amikor a nyíregyi fotósokkal zenéltünk meg hülyültünk. *(Nyerges Franciska 11.a)*

Segítőként annyira nem tudtuk élvezni magát a fesztivált. De az, hogy ennyi program volt, meg az, hogy a koncertek is színvonalasak voltak, az nagyon jó volt. Ami nekem nagyon tetszett az egész Szélrózsában, az az, hogy kisgyerekektől öregekig mindenki elvan, mindenki talál magának programot. *(Zsádon Emma 11.a)*

Emelj ki egy programot a Szélrózsáról!

Azt hiszem, az egyik legfontosabb számomra a reggeli áhítat volt. Felkelni és kívánszorogni minden reggel a sátorból öt óra alvás után (tudom,

ahhoz képest ez elég sok). Aztán részt venni a nap indító programján inspiráló gondolatokkal. Csodálatos. *(Izsa Boglárka 10.a)*

A táncház volt a kedvenc programom. *(Szőke Gabriella 10.a)*

Focikupa. *(Fűrjes Máté 11.a)*

Egy istentiszteleten voltam, az kegyetlen jó volt, majdnem elbőgtem magam. Meg az is tetszik, hogy nem olyan istentiszteletek vannak, mint szokásosan, hanem sokkal érdekesebbek meg sokkal megérintőbbek. *(Zsádon Emma 11.a)*

Mitől Szélrózsa a Szélrózsa?

Mindentől, amit megélhatsz, és amire szükséged van. Van, akinek a Szélrózsa az emberek miatt az; van, akinek a zene miatt, és még sorolhatnám. A Szélrózsa leírható, de igazán csak megélve tudhatod meg, hogy számodra miről szól. *(Izsa Boglárka 10.a)*

Áhítatoktól, programoktól közös zenélésektől. *(Fűrjes Máté 11.a)*

Talán attól, hogy egy nagyon befogadó, egyházi fesztivál, mégis megvan az a bábeli zűrzavar, hogy együtt vannak a bulizó fiatalok a kisgyerekes családokkal meg svédekkel (azóta sem tudom, mit kerestek ott), illetve a rengeteg önkéntes, akik egyben résztvevők is. *(Nyerges Franciska 11.a)*

Az idei az első Szélrózsám, és hatalmas élmény volt számomra. És az első évemben megnyertem szerintem egy – nem hivatalos – versenyt, mert én érkeztem egyszerre a legtöbb gyülekezet nevében. Hivatalosan a Tokaj és Környéke Egyházközség részeként jöttem (egyetlen érkezőként ebből a gyülekezetből). Azonban év közben az Óbudai Egyházközség tagja vagyok (ahonnan szintén egyetlen résztvevőként mentem). Így aztán a Szélrózsán a hegyvidéki gyülekezet tagjaival voltam együtt, közöttük több ismerősöm is van. A Szélrózsa a nyár egyik legjobb élményeként maradt meg bennem, sok lelki útravalót kaptam ott. Az áhítatok (melyek között

egy különleges taizéi áhítat is volt), a kiscsoportos beszélgetések sok üzenete egész nyáron elkísért. A koncertek is, mind az evangélikus, mind a nem evangélikus előadók. DEG-esként pedig külön örömet jelentett, hogy rengeteg iskolatárs vett részt, sokan előadóként.

(Letenyei Zsombor 10.b)

Interjú Szabó-Feltóthy Eszterrel

Szabó-Feltóthy Eszter 2020-ban érettségizett a DEG-ben, és 2024-ben a párizsi olimpián 200 méter hátton a középdöntő futamában 6. lett, így összesítésben a 10. helyen végzett. Számos junior Európa-bajnokságon vett már részt iskolai évei alatt, a 2024-es dohai világbajnokságon 4. helyezést ért el szintén 200 méter hátton. Amikor az interjú ötletét felvetettük, segítőkészen állt rendelkezésünkre és őszintén avatott be minket sikeres eredményeinek a hátterébe. Kérdeztük az iskolai élményeiről, a sportban való tapasztalatairól, ott kialakult kapcsolatairól. Arról, hogyan egyeztette össze a sportot és a tanulmányait, és maradt mindkettőben egyaránt eredményes. Természetesen az olimpiai részvételéről is beszámolt, valamint arról, hol tart az életben 22 évesen.

Hogy indult a pályafutásod? Más sportot is kipróbáltál az úszás mellett?

Négyévesen tanultam meg úszni, a testvéreimmel együtt, hogy nagyobb eséllyel kerüljük el a balatoni vízbefúlást. Nyolcévesen kezdtem a versenyzést. Nyolc-tíz éves korom között atletizáltam, amit bevallok, akkor jobban szerettem, de végül a testvéreimmel az úszásnál maradtunk.

Milyen a kapcsolatod az edződdel? Volt edzőváltásod?

Tízévesen váltottam edzőt, azóta is vele edzek, csupán az olimpia miatt kellett nyárra ismét váltanom. Jani bával tizenkét éve dolgozunk együtt, és naponta öt-hat órát együtt vagyunk, ami több, mint amit a szüleimmel vagy bárki mással töltök, ezért igen, elég jó a kapcsolatunk!

Említetted, hogy a testvéreid is úsztak. Volt emiatt rivalizálás köztetek?

A bátyámmal és nővéremmel úsztam együtt, de sosem volt rivalizálás közöttünk, inkább egészséges versenyszellem. Bátyám csúcsát tartom még mindig célnak, most már azt mondom, nem teljesen lehetetlen!

(Szabó-Feltóthy Pál a swimmer.hu szerint 18 évesen 2:06,21-et úszott 200 háton – a szerk.)

Mennyiben más egy junior és egy felnőtt verseny?

A körítés ugyanaz, de a felkészülés, a hozzáállás más. Észnél kell lenni, sokkal tudatosabban kell felnőttként versenyezni. Én azt vettem észre magamon, máshogyan kezelem a terheket, mert azok is különböző aspektusban érnek.

Vannak visszatérő emberek a versenyeken? Szereztl barátokat?

Aki velem egyidős, azokkal 2016 óta minden évben többször találkozunk, és mivel ezek intenzív események, érzelmileg könnyebben összeláncolódnak. Van néhány barátom, akikkel ha együtt vagyunk, jól el tudunk lenni, de nem sok az olyan, akikkel napi szinten beszélgetünk.

Van szponzorod?

Idén szereztem egyet, igen, ez az első, a Funkita fürdőruhamárka. Nem vagyok jó a saját magam reklámozásában, de sajnos kénytelen vagyok néha élni vele. Egyik volt osztálytársamnak, aki marketing szakon végzett az egyetemen, kértem a segítségét valami normális instagramoldal felépítéséhez, mert azért kell a pénz, valljuk be.

Hogy sportoltál a covid idején? Ez mennyiben befolyásolta az érettségire való felkészülésedet?

Mivel az összes uszodát bezárták, úszni nem lehetett. Ez nekem gond volt, mert kicsit utálok minden mást, ami nem úzás. Egyedül nem tudok mást csinálni, emiatt a nővéremmel jártunk el néha futkorászni, és szabadtéri edzéseket végeztünk, de az sem volt túl gyakori. Mivel nekem ez pont az érettségi éve volt, szerencsére teljes erőbedobással tudtam koncentrálni a tanulásra. Visszagondolva, ez az időszak biztos, hogy sok szempontból megkönnyítette a helyzetem.

Hogyan egyeztetted össze a tanulást a versenyidőszakaiddal?

A tanári kar ezzel kapcsolatban kedves volt. Nekem olyan a mentalitásom, hogy folyamatosan meg akartam mindenkinek felelni. Azonnal pótoltam a lemaradásaimat. A legnehezebb a tanároktól kérni volt számomra, és emellett egy csomó osztályprogramból kimaradtam.

Mi volt a fő motivációd?

Világ életemben úgy nézett ki egy napom, hogy edzés, iskola, edzés. Ettől függetlenül úgy akartam viselkedni, mint egy átlagember, nem feltűnően csak a sportra koncentrálni. Ehhez ügyesen, okosan, összeszedetten kellett csinálni mindent.

Milyen továbbtanulási terveid voltak? Mi valósult meg ezekből?

Jelen pillanatban is egyetemista vagyok, a BME-n tanulok vegyészkaron. Sok a gyakorlati rész, ebbe eléggé rendszeresen belefutottam, mert úszás mellett nehéz csinálni. Fontos volt tudatosítanom, hogy nekem a tanulás mellett a sport is célom, és a saját tempómban tudok csak haladni. Kissé lassítanom kellett az egyetemen, hogy mindkettőben eredményes tudjak maradni.

Tudnál mesélni az olimpiáról? Mennyiben volt más az olimpiára való felkészülés, mint egy egyéb versenyre?

Az olimpiai faluban laktunk, a szállások váltóban, forgórendszerben működtek. A kiutazás a versenyszám előtt két nappal történt. Amikor véget ért valakinek a versenyszáma, egyből utazott haza. Én egy családtagon keresztül kint tudtam maradni még négy napig Párizsban. Akkor néztem várost, mert az előző két napban a felkészülésre koncentráltam. Sokkal újabb volt az élmény, mint egy világbajnokság vagy egy Európa-bajnokság. Egész évben nem volt olyan óra, hogy ne gondoljak arra, én bizony a nyáron olimpiára megyek.

Hogy néz ki a napod visszatérve a régi kerékvágásba? Milyen versenyre készülsz most?

Jelenleg Hollandiában vagyok, egy horvát csapattal edzem. A következő versenyem decemberben lesz Budapesten, egy rövidpályás világbajnokság, amire még ki is kellene jutni, és a rövidpálya nem annyira az én terepem. Aztán Szingapúrban jön a világbajnokság 50 méteres medencében, az már egyértelmű cél. Nyilván nehéz volt visszazökkenni, de most ugyanaz a napirendem, mint az olimpia előtt. Idén jobban fókuszálok arra, hogy összehozzam a diplomámat. Nincs több időm a tanulásra, mint az olimpiai felkészülés mellett, de muszáj időt szakítanom rá.

Van példaképed?

Valós személy nincs, sose éreztem szükségesnek, hogy valakit válasszak, mert bizonyos aspektusokban egy csomó ember van, akivel azonosulni szeretnék. Mostanában azt mondom, hogy Mary Poppins. Szerintem érthető: csodát művel felnőttekkel és gyerekekkel egyaránt. Mindig vidám, mosolygós, és közben a jó szándék vezérli; ezek engem is jellemeznek. Szóval jelenleg talán ő, de egy valós személyt tényleg nem tudnék mondani.

*Hausenblasz Gréta 12.a, Gáncs Máté 6. o.,
Lengyel Vilmos 6. o., Vidnyánszky Zoltán 6. o.*

Egy tanár útja – beszélgetés Sólyom Anikó tanárnővel

Az első kérdésem az, hogy mi tanárnő kedvenc hobbija, és miért az?

Nagyon nehezen választok, mert rengeteg hobbim van. Nagyon szeretek varrni, kertészkedni, bármit, ami kreatív. Negyven évesen a fejembe vettem, hogy megtanulok harmóniumozni. A Covid alatt festeni kezdtem, csak sokkal több idő kéne mindenre.

A harmónium mellett játszik másik hangszeren is?

Sajnos sose jártam zeneiskolába, de tanultam furulyázni a tanítóképzőben, gitározni az ifiben, az elég jól ment annak idején. És énekelek kórusban folyamatosan.

Hová jár gyülekezetbe? Tölt be valamilyen tisztséget ott?

Igen, a budavári gyülekezetbe tartozom, és ott 18 évig voltam másodfelügyelő, egy évig felügyelő-helyettesként dolgoztam. Ez után a sok munka után azt mondtam, hogy kell egy kis pihenő, úgyhogy most csak képviselőtestületi tag vagyok, de majd ha lesz energiám, megint aktívabban belevetem magam. A kórusban ott énekelek, az egy nagyon szoros kötődés.

Gyerekkorában milyen diák volt?

Félénk nyuszi, mondhatnám, aki nagyon-nagyon igyekezett megfelelni, de messze nem voltam a legjobbak között. Tulajdonképpen nagyon irigyellek titeket abból a szempontból, hogy egy nagyon jó közösségben vagytok. Nekem pont a gimnáziumi évek nem így teltek, ott nem éreztem igazán jól magam. Az általános iskola jobb volt, de a gimni nem maradt nagy élmény nekem. A régi, kommunista rendszerben nem volt annyira jó.

Akkor is tanult már németet, vagy azt később kezdte el?

Három évesen az óvodában kezdtem, de a német nyelv nekünk nagyon a családban van. Mindenki beszél németül, rengeteg rokonunk van, aki Ausztriából vagy a családunk másik része Dél-Németországból jött Magyarországra, úgyhogy én ezzel együtt nőttem fel, bár otthon mindig magyarul beszéltünk. Nem éltem kint egyetlen hónapot sem.

Volt olyan tantárgy, amit nagyon nem szeretett, és nem ment jól?

Az orosz! Ez ellen családilag is be voltam oltva. Ha kaptam egy rossz jegyet, akkor a nagymamám – akinek a testvére orosz fogságban volt, majd utána kiment Amerikába – mindig azt mondta: „Ha Laci bácsi ezt tudná, kapnál egy dollárt!”

Mi vonzotta a tanári pályában?

Valahogy ez nekem genetikus örökség, nagyon sok pedagógus és lelkész van a családunk felmenői között. Mind a négy nagyszülőm tanított valamilyen módon, vagy általános iskolában vagy egyetemen. Én már elsős koromtól vonzottan magam mellé a kisebb gyerekeket, és mindig nagyon jól megértettem magam velük. Gyakorlatilag automatikusan adódott nekem a tanári pálya.

Mit szeret a legjobban a tanításban?

Nagyon sok mindent lehetne mondani, de a ti csillogó szemeteket mindenképp. Amikor látom, hogy megtanultok, megértetek és használni tudtok valamit. Nagyon szerencsésnek tartom a szakjaimat, mert a hittan és a német is olyan, amire nyugodt szívvel mondhatom, hogy tényleg az egész életetekben veletek lesz és kísér benneteket.

Tanárnő elvégezte a mentálhigiéné szakot is. Miért gondolta ezt fontosnak?

Az Úristen az ember életébe néha úgy szól bele, hogy küld embereket, akik ajánlanak valamit. Az én életemben ez éppen akkor történt, amikor több mint húsz év munka után megkérdőjeleződött bennem, hogy bírom-e én ezt az életem végéig, van-e elég energiám, lendületem hozzá, és úgy éreztem, hogy egy kicsit belefáradtam. Ekkor jött egy barátnőm, és felvetette, hogy nem akarom-e ezt a képzést elvégezni. Isteni útmutatásnak éreztem, és nagyon jól tett nemcsak tanulási szempontból, hanem a saját életemben is máshogy látok most már dolgokat. Emellett megerősített abban, hogy igen, életem végéig ezt a hivatást szeretném gyakorolni.

Miért különleges tanárnő számára a német nyelv?

Mivel a német nyelv genetikusan ott van a családban, és annyira bennem él, hogy sokszor németül gondolkodom, sokkal több német irodalmat olvasok, mint magyart. Benne élek ebben a nyelvben, a mai napig nagyon sok barátom van Ausztriában, Németországban, velük napi kapcsolatban állok. Nem bírnám az életemet e nélkül elképzelni.

Van kedvenc német vagy magyar könyve?

Nehéz egyet kiemelni, de a régebbi írók közül Stefan Zweiget nagyon szeretem, illetve Daniel Glattauernek vannak nagyon-nagyon jó művei. A *Gut gegen Nordwind* című könyvet például nagyon jónak tartom. És hosszú lehetne még a sor.

Mióta él Szentendrén?

Tíz éve költöztem oda, előtte Budapesten laktam. A családom egy része ott élt, most már a teljes rokonság itt van egy kupacban. Nagyon jó közösségben vagyok itt.

Mi a kedvenc helye a városban?

Talán a saját teraszom, a kertem, ahol a nyári szünetben, ha éppen nincsen negyven fok, a cseresznyefa alatt nagyon jó délutáni szunyókálást lehet tartani. Tényleg egy paradicsomi hely számomra.

Skrlyik Hanna 10.a

KÉKTÚRÁZNI JÓ!

(A DEG kéktúrázásának, kéktúrázóinak hiteltelen háttére és története – „egy forrás nem forrás...”)

Lassan fél évszázada túrázom. Sokáig csodálkozva, értetlenkedve néztem a kéktúrák csapatait.

Ugyanazt csinálták, mint mi. Járták a hegyeinket, izzadtak, szomjaztak, áztak, fáztak. Mégis kicsit „mások” voltak. Néha zavartak, mert pecsételésekkel „idétlenkedve” elállták az utat (főleg az idősebbek), mi pedig hajszoltuk a kilométereket. Láttuk a találkozásait és irigyeltük őket. Látszólag mindenkit ismertek. Nyilvánvaló tisztelet és figyelem, érdeklődés is kísérte Őket.

Tanárként osztályaimnak szerveztem kirándulásokat, a felsősöknek (5-8. osztályok) táborokat. Visszatérő „öregdiákokkal”, csatlakozó kis tesókkal. Valami hiányzott. Az az érzés, hogy haladunk a kilométereken túl valamiben előre, valami felé. Részese lehetünk valaminek. Elérhetünk egy olyan eredményt, teljesítményt, ami mégis csak Valami. Mindezt együtt egy csapattal.

Az első DEG-es osztállyal (2022-ben érettségiztek: Jánoska Gergő, Szonti, Mester, Budai Csani, Kiss Virág és társaik) az egyik osztálykiránduláson, a Mátrában kezdtük. Nem túl felkészülten. Vettünk néhány kék túrás füzetet és lelkesen elindultunk Mátraházáról, hogy „kéktúrázunk”. Már az első helyen nem találtunk pecsétpárnát... Filctollal küzdöttünk... Galyatetőre olyan fáradtan érkeztünk néhányan (akkor még voltak utánam, vagy öten!), hogy elfelejtettem pecsételni! Másnap Mátraszentistván–Ágasvár–Mátraverebély szakasz nálam azért maradt pecsét nélkül, mert a szálláson felejtettem a füzetemet... (ezt később Kocsis Barnabás apukája révén megkaptam!)

Következő évet ezek ellenére lelkesen kezdtük, de az időjárás, időhiány és a télbe forduló idő következtében abbamaradt a kéktúrák karrierünk. (Ebből is látszik, hogy mindenről az idő tehet!)

Majd jött a Covid.

Majd jött Judit néni (Ráczné Tóth Judit). Neki tetszett a kéktúrázás ötlete és az új osztályával (az idej nyolcadikosokkal) bele akart vágni. Lelket lehelt, akaratot, rendszert és kitartást hozott elhalt ötletembe. Három osztállyal (5., 7., és 9.a), osztályfőnökökkel (Ráczné Tóth Judit, Falviné Hidas Viktória) kezdtük a szervezkedést. Segítette munkánkat Viki néni egyetemista fia, Balázs.

Hamar kiderült a családi iskola előnye és hátránya egyben: „a tesók”. (A „tesók”, gyakran az „unokatesókkal” együtt jöttek, vagy maradtak otthon – ezzel jelentősen növelve, vagy csökkentve a létszámot...) Így került be a 9.b osztály évekig aktív csapata Andrea nénival (Fazakas Andrea) és mások is.

Judit néni fáradhatatlanul szervez, pályázik, küzd, harcol az óta is a csapatért és a „gonosz erők”, elsősorban a Volán és sofőrjei, valamint az időjárás ellen.

A feladata egyre nehezebb.

Egyrészt a közelebbi, könnyebben megközelíthető (vonatos) szakaszok lassan, de biztosan elfogynak. Másrészt a régiekhez az új évfolyamokból, kilencedikesekből egyre többen csatlakoznak. A kimenő nagyok helyett minimum kétszeres az új fiatalok létszáma. Tavaly jelentős lett az akkori 5-6. évfolyam részvétele. Idén már bejelentkeztek az idej ötödikesek.

Miért jó a kéktúrázás?

Számomra (mert egoista, önző dög vagyok) a legnagyobb élmény, hogy a diákjaink kiszakadva a „vízszintes”, osztály és évfolyam kapcsolatokból „függőlegesen” is barátkoznak. A nagy 11.-es odamegy köszönni az ötödikeshez. Beszélgetnek, tanácskoznak, közös programot szerveznek. A kirándulásokon hiányolják egymást, az iskolában számon kérik a hiányszót a távolmaradást. Megszűnnek az arc nélküli csoportok és nevet, személyiséget kapnak a mellettünk élő diákok.

Közös célunk is van. Amit együtt szeretnénk elérni, kicsik és nagyok. Az összes pecsét begyűjtésével végigjárni Írott-kőtől Hollóházáig a 1172 kilométert, a Kék túra útvonalát.

Azért ez nem semmi!

Zengő Balázs

A NÉPMESE NAPJA

Benedek Elek 1859. szeptember 30-án született. Tiszteletére ünnepeljük minden év szeptemberének utolsó napján a magyar népmese napját. Iskolánkban idén is sikere volt a Magyar népmesék-sorozat vetítésének. Kicsik és nagyok együtt örültek a vetítésnek.

5. osztály

Én ez idáig nem is gondoltam, hogy a gólyák tudnak bálozni. Azt hittem, hogy a gólyák nem szeretik a táncparkettet, a szereplést, a tapsot. Úgy tűnik, tévedtem.

Igazából már a csendesnapon elkezdődött a gólyák bálja, ahol minden azzal indult, hogy bemutatkoztunk egymásnak, majd eltapsoltuk Weöres Sándor *Galagonya* című versét. Ekkor még nem sejtettük, hogy ez lesz az egyik műsorszám a gólyabálon. A másikat – Lázár Ervin meséjét Varga Julcsa virágszeméről – már a suliban tanultuk. A produkcióé lett sorra a nyelvtan- és osztályfőnöki óra, és próbáltunk, Ági néni pedig minket próbált egy igazi gólyacsapattá varázsolni.

Azzal indult a bál izgalmas napja, hogy a hatodikosok csapatokra osztottak minket: csoportonként oldjuk meg a láncszerűen összekapcsolódó újabb és újabb feladványokat. A közös játék öröme, a hatodikosok gondoskodó figyelme segített, hogy ne csak kis tapasztalatlan békának érezzük magunkat, hanem büszke, egymásért felelős gólyacsaládnak, aki ragaszkodik a biztonságot adó fészekhez.

Fél lábon állva az eskü közben eszünkbe juthattak a felvételi nehéz percei, de az öröm és a hála érzése is ott volt bennünk, hogy végre itt lehetünk, fél lábon állva, teljes szívvel (ami sokkal jobb, mint két lábon fél szívvel). A zászlót őrizzük, hogy jövőre majd átadhassuk.

A nap végén egymás vállába kapaszkodva énekeltünk, kiáltottuk világgá, hogy mi is DEG-esek vagyunk.

Tóth Ágoston 5. o.

9. osztály

Mindenki sajnálhatja, aki nem volt a gólyabálon jelen, hogy micsoda programról maradt le!

A baby boomerek (9.b) és a Z-generáció (9.a) barátságos és kedves találkozójáról. Kötögető nénik köhögtek és tüsszögték a ritmust a b-ben, az a-sok a hétkezdő áhítattól a várva várt hétvégi leszerelésig rapelték el az iskolai mindennapokat. Természetesen előtte bejárták csapatokban a kerületet, tíz állomáshelyet teljesítettek a Mariskák meg a Dzsesszikák, többek közt technóra jógáztak az Erzsébet téren, utána magyar népmeséssel és egy kedves kahoottal tesztelték őket a tizedikesek. De úgysem lehet visszaadni az egészséget! Kedvesek voltak, a kilencedikesek komolyan vették az előfeladatokat, sütit meg kenyeret sütöttek.

Sok kolléga is részt vett a rapelésben, profi módon akasztottak le vaspapert, Monostori tanárnő egy diák kölcsöngatyájában mondta, hogy heute megint nincsen Hausaufgabe, Harasztos tanár úr a szamurájcardot sárga baseballsapkára cserélte, Szabó Márk, Zengő Balázs és Boller Balázs tanár urak igazi rapperek, Tóth Kata tanárnőről és Czinege János tanár úrról nem is beszélve. Szabó Gergő tanár úr boomeröltözéke volt, akit szó szerint a padlóra küldött (felszedtük, mikor elvágódott)... Schullek Emese és Korányi Noémi tanárnők is a rapes csapatot erősítették... ha valakit kihagytam, bocsánat!

Aztán az eskütétel után a Czirók lányok egy vendégzenésszel élő táncbálat varázsoltak, és ment a táncitánci.

Jó érzés, hogy még maradtak, maradtunk volna, mikor menni kellett. Talán ez volt a legszebb az egészben! Szuper a kilencedik évfolyam! Éljenek a gólyák tanárostul! Köszönjük az együttlétet, a sok segítséget, nevetést a szervező 10.b osztály nevében.

Farkas Charlotte

9.a RAP

hétfő: Emi, Bella, Haribo

A hétfő reggel az áhítattal kezdődik,
A diák még fejből az ágyában vergődik.
Tóth Kata tanárnő belép a terembe
Beindul a magyaróra ezerrel.

TÓTH KATA:

Rizsamix nem kell ide babócák,

Inkább elemezzük az epigrammát.

Rómeónak divat volt az öreg hózentróger
De ma már baggybe tolja minden tróger.
Őt persze régebben lehívták a spanok,
Ti meg csak kockultok! – mondják most a nagyok.
Jordan és Teak Flece most nagyot mennek,
ugatok, ha szembe jönnek a roadmenek.

refrén kétszer:

Mondd, mikor lesz már vége

Ennek a nyomorult hétnek

Mindenből elegendem van, hol van már a péntek?

kedd: Nóri, Noémi

Elérkezett a kedd, hát ez nagyon remek.

Reggel, mikor felkelek, máris erről rappelek.

Nyomatom a tuc-tuct, nem valami retró

Sose' legyen vége, robbanj le te metró!

A Deákon leszállva, a kedvem a kukába'

Harasztos dumája, a matek világa

HARASZTOS BARNABÁS:

Jó reggelt testvérek! Imitáljuk a tiszteletet!

Gyöngyike vagy tulipán, a dolgozat legyen vidám.

SCHULEK EMESE:

Aki nem fiú, az lány.

Mondja ezt tanárnő a halmazokra utalván.

Budapest hol van, azt tudom, azt' jól van.

Minek ide tanulás, ott a Google a tudás.

Angollal csak flexelek, én vagyok a Z-s gyerek. FigyeljeteK boomerek!

Guten Morgen, Frau M! Kannst du bitte mir melden?

Nem szép nyelv a német, hogy szeressük, a lényeg.

Ma az ebéd fuszulyka, menjenek a pukulba!

refrén kétszer:

Mondd, mikor lesz már vége

Ennek a nyomorult hétnek

Mindenből elegendem van, hol van már a péntek?

szerda: Zsombor, Samu

Felkeltem, szerda van, mentem a suliba.

Éppen hogy pislogok, de Nóri már vihog, és senki sem érti,
hogymért nevet.

Guten Morgen, dupla német, és kórusban mondjuk, hogy „Ich
liebe essen.”

BOLLER BALÁZS:

**Ez egy alapfogalom, mint amúgy minden, a jövő órára
tudni kérem mindet.**

Kémia után rögtön jön a fizika. Idő, gyorsulás – francba, men-
jünk már haza!

Díszteremben dalolunk, vigyázz Samu, jön a mamut!

Ezután fancy esküvő, Ágoston lesz a nő.

Az egész évfolyam összegyűlt, még egy doboz brownie is elő-
került.

Irodalmon görög istenek, hát ezek nagyon betegek.

Utolsó óra matematika, ahol már nem fog senkinek se az agya.

Ez még csak a hét közepe. Mikor lesz már hétvége?

refrén kétszer:

Mondd, mikor lesz már vége

Ennek a nyomorult hétnek

Mindenből elegendem van, hol van már a péntek?

csütörtök: Anna, Egervári Réka

Csütörtök reggel itt vagyok, millió egy hintalépcsőt gyakorlok.

Tesióra kisbüdösben az sem egy nagy patyolat,

Körülnézek és mindenhol potyog már a vakolat.

Ha nincs több kérdés, jöhet már a röpdoga:

Mi a a dezoxiribonukleinsav?

A szünetben házi vagy póker, a tét most a hószentgyörgy.

MONOSTORI ÁGNES:

Hallod mondom ez a csoport megint milyen cringe,

Hausaufgabe heute persze megint nincs.

A föciórára kinek kell a tanulás, telefonfelhözás, felelés, meg-
úszás.

A mi termünkben nagy a rumli, a menzán meg a főtlen
krumpli.

A sperhelten főzték azt ki.

refrén kétszer:

Mondd, mikor lesz már vége

Ennek a nyomorult hétnek

Mindenből elegendem van, hol van már a péntek?

péntek: Andris, Levi

Ahogy kisírt szemmel búsulunk a pihe-puha ágyban,
Bölcsen belegondolunk, hogy vége van a gyásznak
A redőnyt még fel sem húztam, de pörgetem az instát.
Meglátok egy aggastyánt és azt mondom, hogy sigmán.
Bejövök a suliba és rájövök, hogy rajz jön.

Felvidul a lelkem, mert nincs alattam rajzszőg.

Túracipő, túranadrág és egy szürke póló.

Már csak ezer aura és te vagy az Apollón.

SZABÓ MÁRK:

Nálam a gyerekek mindent tudnak órán.

Elsőre kitalálták az ősi női munkát.

Annyira jók vagytok!

ZENGŐ BALÁZS:

**Bejövök az ajtón, mint a hős Apollón,
szeretnek a gyerekek, mint én a teát forrón.**

Itt a hétvége, mehetünk tanulni,

Ez a bések dolga, menjünk most bulizni!!

péntek utáni refrén :

Végre itt a hétvége, mehetünk vissza a békébe.

Egy-két egyest beszereztem, de erre a hétre már leszereltem.

9. b RAP

Yo, Z-generáció, most figyeljetek!

Bár ez fél percnél tovább nem erősségetek.

Mi vagyunk a BOOMEREK!

YEAH, a baby boomerek!

A legjobb generáció küzd most veletek,

Még ha nem is vagytok méltó ellenfelek.

Itt az élet, nézzetek fel!

A való világban élnetek kell.

Kezdj valamit az életeddel,

Nem pótolhatsz mindent az internettel!

A jövő a tied, csak lépned kell,

Ha így folytatod, semmit sem érhetsz el.

Mi egy jobb világot építettünk,

A társadalom pillérei lettünk.

Gyerekkorunkban mindig krumplit ettünk,

És internet nélkül is boldogan éltünk.

Még ha aggastyánná is lettünk,

És cseppen-csurran a vizeletünk.
Napi hat órát interneteztek,
Ha így folytatjátok, csak ostobák lesztek.
Idő kérdése, és mind elvesztek,
Egyetlen sigma sincs közöttetek!
A tisztelet már mind elveszett,
Pedig jogosan várjuk el tőletek.
Pofázik az összes, nem tudja, mi van,
Az óra közepén, az agyam kivan!

Itt az élet, nézzetek fel!
A való világban élnetek kell.
Kezdj valamit az életeddel,
Nem pótolhatsz mindent az internettel!
A jövő a tied, csak lépned kell,
Ha így folytatod, semmit sem érhetsz el.

Lassan elfelejtetd a való világot,
Nem létezik más, csak a szívek, a lágkok.
Vedd észre, hogy cringe, amit csináltok!
A For You Page-edben brainrotot látok.

Úgy látom, túl nagy a gatyátok,
Egy hósztróger jól menne hozzátok.
Az ételeket lefotózzátok,
Ahelyett, hogy megkóstolnátok.
Ha Gyöngyike szavára hallgatnátok,
A fuszulykába is beleharapnátok!

Itt az élet, nézzetek fel!
A való világban élnetek kell.
Kezdj valamit az életeddel,
Nem pótolhatsz mindent az internettel!
A jövő a tied, csak lépned kell,
Ha így folytatod, semmit sem érhetsz el.

Pukulra juttok, ha nem változtok,
Spanjaitokkal garázdálkodtok!
A törvényekre bakfittyet hánytok,
Csak idő kérdése, és megbánjátok...
Azt sem tudjátok, mi az a sparhelt,
Az életek is tökre elcsépelet!

Itt az élet, nézzetek fel
a való világban... élnetek kell.
Kezdj valamit az életeddel,
Nem pótolhatsz mindent... az internettel.
A jövő a tied... csak lépned kell...
Ha így folytatod, semmit sem érhetsz el.

Igazán jók a rapjeink,
Patyolattiszták a rímeink.
Fancy volt az énekünk,
Az alázásnak véget vetünk.

Jobb is volt, mint a tiétek!
Na csőszték, én most kilépek.
Sok sikert, hogy elérjétek,
Ezt a szintet, béna Z-sek.

12.a

Végzős osztályaink szeptember elején a hagyományaink szerint határon túli magyar területekre utaztak. A 12.a Erdélyben, a 12.b Felvidéken töltött néhány napot.

12.b

Akár hisszük, akár nem, a tanárok is voltak gyerekek! Mielőtt az osztályteremben tanítottak volna, ők is az iskolapadban ültek, barátaikkal játszottak, felfedezték a világot, és rengeteg olyan történet gyűlt össze bennük, amelyek csak arra várnak, hogy megosszák őket. Ebben a rovatban olyan kedves és humoros gyermekkori emlékeket olvashattok, amelyek segítenek jobban megismerni tanárainkat – nemcsak mint oktatókat, hanem mint embereket is, akik ugyanúgy átéltek boldog, nehéz vagy épp vicces pillanatokat, mint mi.

A nagy építkezés

Nagykovácsiban nőtem fel, a falu egyik végén, ahol minden adott volt ahhoz, hogy öcséimmel gazdálkodjunk. Gizi néni meghalt a szomszédunkban, megbeszéltük a családjával, hogy a háztáji földjét műveljük. Volt rajta lucerna, marharépa, kukorica, és lett sok-sok munkánk.

Édesanyám otthon volt velünk főállású anyaként, ezért a növekvő étvágyunkat egyre kevésbé tudta édesapám fizetése finanszírozni. A terményeinket ezért feldolgoztuk, egyre több lett a nyulunk, mintegy száz darab, valamint a kecskéink is szépen adták a tejet. Az állatoknak azonban hely kell, amikor találtunk deszkákat a padláson vagy a pincében, új ketreceket készítettünk és időről időre átépítettük a kecskeólat is.

Egy szép napon elhatároztuk, hogy a nyulak mögötti hely lesz a legalkalmasabb az új, végleges kecskeólnak. Nekiláttunk, fűrészeltük a deszkát, ástuk a tartógerendákat, szögeltünk. Estefelé nagy volt a boldogságunk, mivel már csak a tető hiányzott, magam belül voltam az ól belső felén.

Édesanyám hívott bennünket vacsorázni, és ahogy másztam át az elkészült falon, egyik öcsém megkérdezte: – És a kecskék, hogy fognak tudni kimászni reggelente? – Ugyanis a tervekből az ajtót kihagytuk...

Barcza Máté

Városi kislány falun

Gyermekkorom nyarait sokszor töltöttem a családdal Balatonkenesén.

Nem éppen az üdülőtelep értendő ezen, mint inkább a település falu része. Távoli rokonok éltek itt, így minden évben legalább két héten át élvezhettük a vendégszeretetüket.

Igazi falusi létet kell elképzelni sokféle háziállattal, hatalmas termőfölddel, méhkaptárakkal.

A rokon gyerekekkel sokat bandáztunk, állatokat etettünk, megmásztuk a hatalmas cseresznyefákat, zöldborsót gyűjtöttünk a földekről, majd meg is pucoltuk, és később Bözsi néni ízletes levesnek megfőzte mindenki örömeire.

Itt ismerkedhettem meg az addig csak képeskönyvekben nézegetett háziállatok sokaságával; volt ló, tehének, disznó kis kocákkal, egy Julien nevű bárány – valamiért csak neki volt neve –, kos és egy hatalmas baromfiudvar libákkal, kacsákkal, pulykákkal. Mindenhová szabad volt bemenézni, de csak felnőtt kísérelével.

Történt egyszer, hogy Bözsi néni bement a baromfiudvarba, hogy megejtse a szárnyasokat, amelyek már éhesen várták az aznapi csemegét.

Ilyenkor általában az egész állatsereglet ott hemzseg hatalmas ricsajjal, szinte egymást tapossák, úgy tolongnak a legjobb falatokért. Nem volt ez most sem másképp.

A kíváncsiság természetesen engem is bevonzott az amúgy elkerített udvarba. Próbáltam én is közelebb férkőzni a jószágokhoz, amit, utólag beláttam, nem kellett volna. A libák ugyanis, amikor észrevettek, hirtelen hatalmasra nőttek, megnyúlt a nyakuk, és mérges tekintettel, egyesített erővel sziszegve elkezdtek felém rohanni. Gondolom, azt hitték, el akarom venni tőlük várva várt eledelüket. Én mindenesetre elkezdtem futni, ahogy csak bírtam, a ludak a nyomomban... A gyorsabbaknak sikerült elérniük, és egy jó nagyot a lábamba csíptek. Sírva hagytam el a baromfiudvart. Bözsi néninek végül is sikerült visszaterelnie a felbolydult állatokat.

Az ijedség és a fájdalom jó tapasztalatul szolgált. Akkor megtanultam és megjegyeztem, hogy evés közben még az állatokat sem szabad zavarni.

Bánsági Bernadette

A kis riporter

Már felső tagozatos lehettem, amikor egy nyáron elmentem egy film- és médiatáborba. A témája nagyon kíváncsivá tett, ugyanis a Kecskeméti Televízióval (KTV) közösen szervezték, és a plakátok azt ígérték, hogy a résztvevők belekóstolhatnak a televíziózás minden részébe. Bár kicsit tartottam az előttem álló két héttől – hiszen senkit sem ismertem – azért izgatottan vártam, hogy találkozzam a csapattal. Mint kiderült, én voltam a legfiatalabb.

Amikor hétfőn reggel beléptem a terembe, körülöttem csupa gimnazista diák volt, én a magam tizenkét évével labdába sem rúghattam.

Lassan aztán feloldódtam, és beszédbe elegyedtem mindenkivel. Az ismerkedős játékok alatt azt is elmondtam a csapatnak, hogy épp nagy akvárium-akcióba kezdtem otthon, és rajongok a halakért.

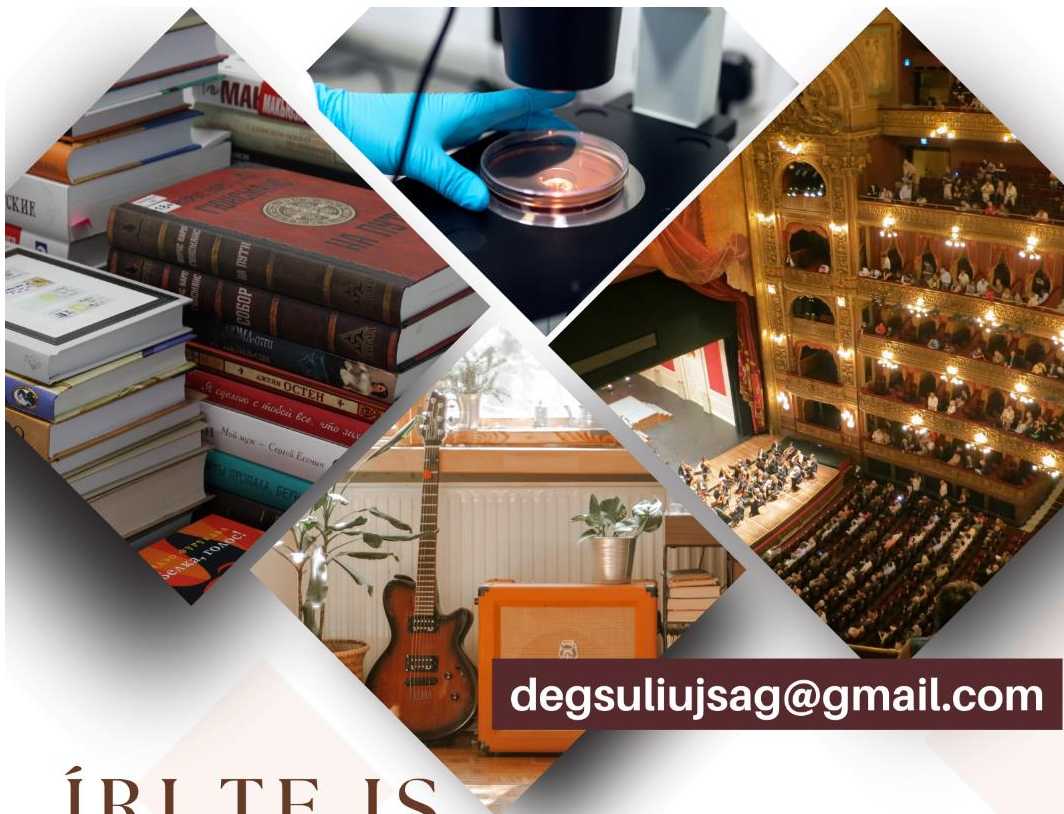
Szerencsére a „nagyok” gyorsan befogadtak, látták, hogy könnyen szót lehet velem érteni, benne vagyok a legtöbb viccelődésben, ugyanakkor ha komolyra fordul a dolog, a munkába is bele tudok állni. A tábor során megtanultunk interjút készíteni, televíziós műsort szerkeszteni, bepillantottunk az operatóri munkába, és a tévé épületében együtt dolgozhattunk vágókkal, hangmérnökökkel. Leírhatatlanul izgalmas napok voltak! A

többiek hamar rájöttek, hogy jól mutat mellettük a képernyőn egy olyan fiatal srác, mint én, akinek a szájából nem hangoznak rosszul a cikis vagy egyszerűbb kérdések, akit ha kell, lehet a nézővel azonosítani és a szájába rágni a dolgokat. Én élveztem ezt a szerepet, örültem, hogy megtaláltam a helyem a csapatban.

A szervezők már a tábor elején meglebegtették, hogy nagy lehetőség vár ránk a hét végén. Később kiderült, hogy a KTV felajánlotta a tábornak a péntek esti híradó műsorvezetői székét. Mondanom sem kell, ez milyen hatalmas dolog volt a számunkra! Az, hogy az egész térségnek szóló híreket mi mondhatjuk el, igazi megkoronázása volt a kéthetes munkánknak. Már csak azt kellett kitalálni, hogy ki legyen a két bemondó? Amikor felmérték, hogy ki szeretné vállalni a feladatot, rögtön magasba lendült a kezem. A többiek érezhették rajtam a lelkesedést, mert amikor kiderült, hogy nem én leszek a híradósok egyike, akkor bizony nehezen tudtam palástolni a csalódottságomat.

Talán a kárpótlás vágya, talán a rokonszenv, vagy e kettőnek a keveréke indította a társaságot, nem tudom. Mindenesetre nagyon meglepődtem, amikor az utolsó napon elém álltak és kezembe nyomtak egy vízzel teli zacskót, benne két gyönyörű aranyhállal. „Emlékezz neked, a csapattól” – mondták. Én pedig azt sem tudtam, mit mondjak. Boldogan tértem haza életem egyik legjobb táborából, és nekiláttam az akvárium-projekt megvalósításának. Az első tanulság az volt, hogy le kell fedni az akvárium tetejét, mert az aranyhalak nem bírnak ki egy estét a szőnyegen...

Boller Balázs

degsuliujsag@gmail.com

ÍRJ TE IS A SULIÚJSÁGBA!

**KÜLDD EL NEKÜNK ZENE-, FILM-,
SZÍNHÁZAJANLÓDAT VAGY
BÁRMILYEN MÁS MŰFAJÚ ÍRÁSODAT,
HA SZERETNÉD A TÉLI SZÁMBAN
MEGJELENTETNI!**